

Innspill til stortingsmelding om ungdomstid og 5.-10.klasse.

Jeg har jobbet som lærer på mellomtrinnet i over 20 år, og en av mine kampsaker har alltid vært å gjøre undervisningen mer praktisk gjennom blant annet å ta i bruk uteskole som metode. Derfor ønsker jeg regjeringens arbeid for å gjøre undervisningen i skolen mer praktisk og variert svært velkommen!

Når det er sagt, tror jeg ikke at skolen alene kan løse utfordringene vi ser i skolen dag. Utfordringer knyttet til bekymringsfullt skolefravær, vold og utagering, dalende motivasjon og opplevelse av stress hos elevene er i bunn et **samfunnsproblem**. Vi har i dag et samfunn som er svært **individfokusert**, hvor alle er mest opptatt av egne og egne barns behov og rettigheter, på bekostning av å bygge et trygt og empatisk **felleskap**.

Kan vi i stedet for å tenke at skolen skal skreddersys til denne generasjons elevers manglende evne til å tåle å trå utenfor komfortsonen sin, heller jobbe for at skolen skal være en **motvekt** til denne samfunnsutviklingen, og på den måten hjelpe elevene til å mestre selve livet?

Alt annet vil være å gjøre både samfunnet og eleven selv en enorm bjørnetjeneste! Det vil være som å sette et plaster på et blødende sår; det vil stoppe blødningen midlertidig, men såret vil ikke nødvendigvis gro...

Så til saken; hva skal til å for å drive god praktisk og variert undervisning:

- Styrking av skolenes økonomi så vi har råd til både konkretiseringsmaterieell, utflukter med kollektivtransport, og utstyr i **alle** fag (ja, også i musikk, kunst og håndverk og kroppsøving).
- Nok ressurser til å kunne ha **både** bøker **og** digitale læremidler (nei, penger til dette kan ikke tas ved å fortsette å kutte i bibliotekarstillingene!).
- Færre elever pr. lærer (nei, dere trenger ikke mer forskning her som sier at to lærere i et klasserom kun utgjør en forskjell hvis disse lærerne samarbeider godt. Det må jo være et premiss at læreren faktisk gjør jobben sin her. Et nettbrett til alle elever gir heller ikke automatisk en økning i elevenes digital kompetanse. Det handler selvfølgelig om hvordan ressursen blir brukt).
- Mer tid og tillit til lærerne (ja, det betyr færre dokumentasjonskrav, færre møter ang. enkeltelevers behov med PPT, BUP, private leger og psykologer osv. osv., mindre krav til testing og mer tid til planlegging og gjennomføring av undervisning).
- Støtte ovenfra til skoleledere og lærere gjennom en felles holdingsplattform hvor målet er å snu **fokuset vekk fra individet og over på felleskapet**. Vi må også tørre å snakke om at tilpasninger utenfor normalklassen for enkelte elever faktisk er en riktig løsning. Vår jobb må være å hjelpe elevene med å tilpasse seg fellesskapet og dermed også livet. Skulle vi mislykkes på dette punktet, så er det et siste punkt som da dessverre blir nødvendig:
- Styrke voksenlaget rundt enkelteleven gjennom å ta inn flere yrkesgrupper i skolen (men dette blir egentlig som det overnevnte plasteret på såret).

Mvh Marianne Foss, adjunkt.